

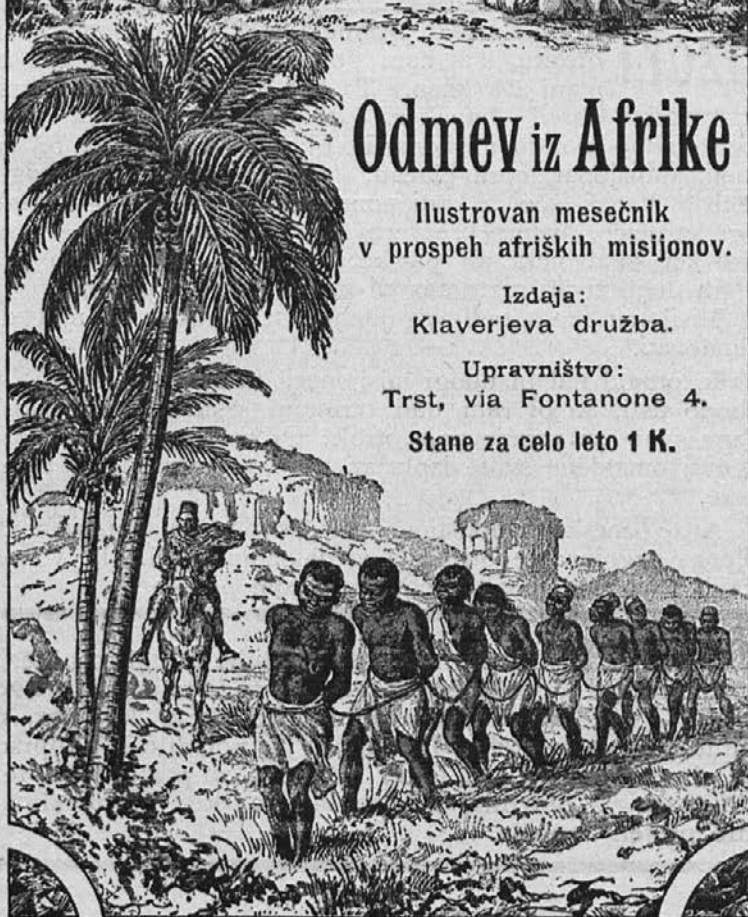
Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro-
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto **1 K.**
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst,**
via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja:

Ljubljana, Frančiškanske ulice 8, I. nadstr.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se
sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe,
gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim,** via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke mesca malega srpana.

Apostolski vikarijat Gabun. Mouni (Zahodna Afrika). —
Kako je neki zamorski semeniščnik dosegel svoj poklic. (Msgr.
Streicher, apost. vikar severne Viktorija-Nianze). — Sužnjev
škapulir. Povest iz črnega dela sveta. Od Aleksa Halke.
(Konec).

Slika: Zbor godcev v Malangi (Zapadna Afrika).

Pozor! Kdor želi dati **krstno ime kakemu zamorskemu
otroku,** naj nam pošlje kot krstno darilo naj-
manj **24 kron.** Ta svota seveda ni za krstni
obred, ampak za vzgojevanje dotičnega otroka,
kajti navadno morajo misijonarji od krstnega dneva naprej zanj
skrbeti. Misijonar mora plačati, oziroma vzdrževati ubogega
katehista, kateri išče in krsti umirajoče otroke, ali mu prinese
uboge otročiče, katere brezverni stariši pomečejo v grmovje,
bodisi ker so dvojčki ali pa ker jim zobje ne rastejo prav,
kjer jih divje živali raztrgajo ali pa jih mravlje pojejo.

Misijonar mora tudi vzgojiteljice teh otrok za njih delo
odškodovati.

In odkod naj bi ubogi misijonarji ta sredstva dobili, ako
ne bodo tisti, ki bi radi dali otrokom krstna imena, poslali
majhne svote za vzgojevanje otrok? Od tistih pa ki ne morejo
te zgoraj omenjene svote izplačati, radi vzamemo tudi manjše
zneske.

A te zneske prepustimo velečastitim misijonarjem kot
darilo za vzgojevanje otroka pod imenom N. N., in v takih
slučajih nam je nemogoče nadalje o njih poročati.

POZOR! Opozorimo naše čitatelje in dobrotnike, da
pošljemo za vsako, tudi najmanjšo svoto
denarja — bodi si, da nam je bila poslana kot dar, na-
ročnina ali pospešiteljeva podpora — potrdilo s podpisom
naše glavne voditeljice. Kdor ni prejel za pošiljatev v teku
14 dni takega potrdila, naj reklamira, ker v tem slučaju
nismo prejeli denarja.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Apostolski vikarijat Gabun.

Mouni (Zahodna Afrika).

Neki misijonar iz družbe oo. sv. Duha, ki je že znan našim bralcem, namreč o. Tanguy, nam tu podaja obširnejša poročila o svojem misijonu in o deželi, v kateri on in njegovi sobratje razširjajo sv. evangelij. Priobčimo pa to pismo tem raje, ker imajo dobrotniki res pravico to zahtevati, zaradi posebnega zanimanja, ki ga kažejo glede te postaje.

»Pred vsem,« tako piše P. Tanguy, »v katerem kotu na svetu pa živimo? Če vzameš v roke zemljevid Afrike ter poiščeš na njem zapadni obali, in sicer, da delo takoj okrajšamo, nekoliko pod ravnikom, je treba le za eno stopinjo zemljepisne širine iti proti severu, pa prideš do španskih elolejskih (Eloley) otokov. Če greš potem noter v deželo, najdeš tem otokom nasproti reko Mouni, v katero se izlivajo vse velike vode iz notranjih dežel, kakor Congué, Duttongo, Temboni, Adua in njih mnogoštevilni pritoki. Dasi je Mouni širok več kilometrov, je vendar prav težko po njem pluti z večjimi ladjami; kajti prodne, peščene klopi, ki se vedno premikajo, povzročujejo velike težave in nevarnosti, zato jih domačini imenujejo »delo hudega duha«. O njih se pripoveduje med prebivalstvom sledeče:

Nekdaj je bil Mouni kaj važno središče za sužnje, in zloglasni Bouloni, takrat samooblastni gospodarji v deželi, so imeli veliko kupčijo s sužnji. Dva topa, izmed katerih se eden nahaja zdaj na misijonski postaji, sta naznanjala prihod ladij, ki so prihajale ob določenih časih, da so pobrale uboge sužnje, ki so jih prignali brezvestni kupčevalci iz notranjih dežel. Dva mala otoka pred izlivom reke Mouni sta služila v to, da so tamkaj shranjevali nesrečno človeško blago, ujete sužnjike.

Ko se je nekega dne nadpoglavar Boulon mudil dalje notri v deželi, se je ukrcala neka ladja jadrenica pri njegovi vasi. Top zagrmi, in vsi kupčevalci z ubogimi sužnji hitijo, da brž spravijo svoje blago na breg. Slučaj je hotel, da ali poglavar ni mogel odgovoriti na določeno znamenje, ker je bil preveč oddaljen od brega, ali pa je bila ladja sploh že preobložena; toliko je gotovo, da je že odplula in hotela reko Mouni zapustiti, ko je še le poglavar prihitel. Ladja je bila že predalet, in poglavar prisiljen čakati druge priložnosti, da spravi svoje blago v denar. Lahko se razume, kako je bil razljučen, ker je moral odložiti svoje pohlepno veselje nad smodnikom, steklenino in alkoholom do prihoda druge kupčijske ladje.

Tu mu šine naenkrat pametna misel v glavo. Bil je bogat, mogočen, strah vsem sosedom. Ni li vsega tega prejel od fetišev? Dozdaj so mu vsikdar pomagali, da so se posrečila vsa njegova podjetja, zdaj bi pa ne imeli več moči, da ustavijo ladjo? Sploh, kaj bi mu bilo na škodo, če žrtvuje eno človeško življenje, če si le pridobi milost in naklonjenost bogov? Saj mu ni manjkalo sužnjikov! Opravil je torej svojo daritev, in glej, v trenutku, ko je hotela ladja zapustiti reko, da šine v širno morje, je bilo videti, kako je naenkrat ostala na mestu in se ukrcala — bila je ujeta. Po vplivu mogočnih bogov je nagloma zrasla prodnata klop, in ladja je bila popolnoma prepuščena na milost in nemilost poglavarju.

Zmagoslavno pride na krov in obljubi poveljniku, da če se vrne ter njegove sužnjike prevzame, bo gotovo on, ki ima moč reko zapreti, mogel tudi napraviti odprto pot, po kateri mu bo lahko dospeti na visoko morje; sicer bo pa Mouni zagrnil v svoje mrzle valove ladjo kakor tudi vse, ki so na njej. »Tako so odločili bogovi!« zatrdi poglavar. Ker si torej poveljnik nikakor ni mogel drugače pomagati in se rešiti iz te zagate, drage volje sprejme ponudbo ter se vrne. Ko spravi vse poglavarjeve sužnjike na krov, lahko brez ovire odpluje za svojim ciljem. Poglavar je dobro prorokoval, kajti res se je odprla pot čez prod na globoko morje. Prehod je še zdaj odprt, na obeh straneh pa štrlijo iz vode skalnate klopi, »neovrgljive priče« resnice.

Ako pa prekoračimo prod, gremo dalje po krnici reke Mouni, na čegar obeh straneh se raztezajo v nepregledno daljavo mlake in močvirja. Tukatam se odpre kak prost pogled

proti nekdanjim vasem naših župljanov, ki so zdaj v grobljah. Kot nekdanji morski roparji so bili Pavouini ali boljše Fangi, da jih z njihovim pravim imenom imenujemo, strah in trepet vsem ladjam, ki so vozile po reki. Vsled blagodejnega vpliva našega misijona so se vendar sčasoma običaji izboljšali, in Mouni ni več tako nevaren. Vsled dogovora med Francijo in Španijo (27. rožnika 1900) se je ustanovila tu francoska straža in mitniška postaja. Prebivalci ob reki Mouni, ki so se Francije bali, Špance pa sovražili, so bili med seboj nesložni, zato se niso drznili ustavljeni in protiviti tem novotarijam, temveč so sklenili pobrezje zapustiti ter se poskriti v gozdove, kamor mitničarji niso silili. Misijonar ima sicer prost dohod, a le pod tem pogojem, da nikdar in nikoli ne izda skrivališča sovražnikom.

Če se peljemo po ladji naprej, pridemo do nekega otoka, ki je bil nekdanj znan kot sejmišče za sužnje. Še nekoliko sunkov z vesli — pa smo na mestu, ki je bil sprva odločen za misijonsko postajo presv. Srca. Prostor je imel sicer precej ugodnosti, kajti razen krasnega razgleda na večji del reke, ki ga ponuja, je ravno središče, kamor se stekajo vode, pritekajoče iz notranjih dežel, kjer se razteza deloma polje našega delovanja. A neugodnosti je še več: pred vsem slaba, zdravju tako škodljiva voda, da smo morali že po prvem poskusu čez par let misijon prestaviti, ki je zdaj pol ure niže na levem bregu reke Mouni. — Takrat še dežela ni bila v tuji oblasti; zato ni bilo treba nikakih papirjev za kupno pogodbo. Kupna cena se je izplačala dotičnemu poglavarju v blagu, in takoj so začeli prestavljati misijonska poslopja z enega brega na drugega. To seveda ni bilo lahko delo, posebno zaradi pomanjkanja potrebnih sredstev in primerne orodja; pa z božjo pomočjo smo vendar dosegli svoj cilj, da, celo stalno smo se mogli naseliti, zato smo postavili trdnejša in močnejša poslopja.

Tako smo dosegli, da smo našo kapelico, ki je bila dotlej iz bambusovega protja, zamenjali z lično, 20 m dolgo cerkvico, zidano na trdni podlagi, deloma iz lesa, deloma pa iz železne pločevine. Kar se tiče sloga, seveda naša kapela ni kdovekaka umetnost, a toliko je gotovo, da ostane za deželo lep spomenik leta in leta. Velik kip presv. Srca, kateremu je posvečena naša postaja, diči veliki oltar, počasi so pa prišli zraven še nekateri manjši kipi, ki venčajo kor. V kratkem nameravamo napraviti še en stranski altar v čast sv. Stefanu, varuhu našega misijona. Kip tega svetnika, ki smo ga dobili nedavno iz Francoskega, bo najlepši kras ene strani altarja, na čegar drugo stran pride podoba sv. Mihaela.

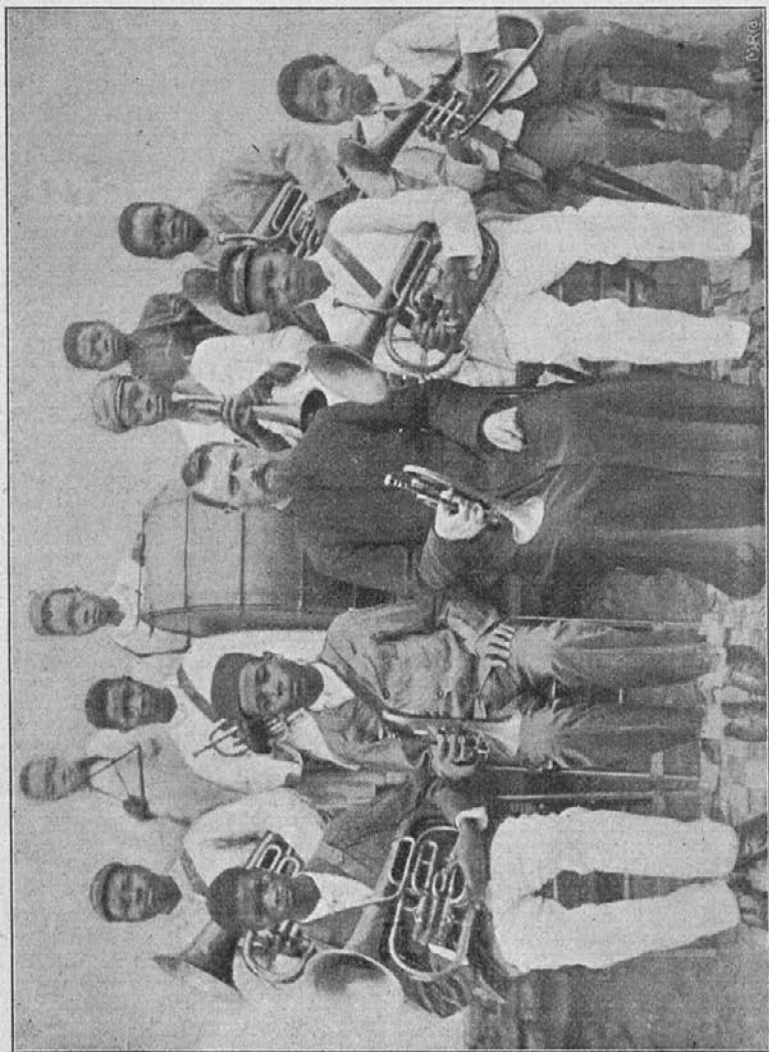
Naš misijon obsega še razmeram primerno stanovanje, hišico za otroke in pa nekaj postranskih zgradb. Na postaji se nahaja kakih 40 otrok, kojim bi radi pred vsem vcepili trdno, krščansko prepričanje ter jih tako vzgojili za nebesa, poleg

tega pa jih vadimo tudi branja in pisanja. Kajpada to ni lahko, kajti misijon je še le nanovo ustanovljen, vrhutega se moramo še vedno boriti s prirojeno divjo naravo. Na otroke, ki jih moramo preskrbovati z vsem, stavimo svoje nade za prihodnost. Po njih hočemo sčasoma vsaditi in vsejati seme krščanske vere med poganke narode, ki nas obdajajo; da bi se nam posrečilo, napraviti iz njih dobre katehete, bi bil naš trud že obilno poplačan. Žalibog smo dozdej še malo dosegli. Radi bi seveda, da bi se v teh otrokih vzgajale krščanske vasi, kakor na drugih ugodnejših postajah, pa za zdaj se zdi to še nemogoče. Družinski duh se še pač ne more prav vkoreniniti. Ko namreč otroci zapuste postajo, jim ne preostane drugega, ko da gredo med svojce in žive po načinu svojega roda. A kaj se meni pogan za eno človeško življenje, če ga fetiš zahteva? Tako nam je precejšnje število naših otrok na bolj ali manj skrivnosten način izginilo, a vendar nimamo nikakih gotovih dokazov; da bi pa koga prisilili k priznanju, na to seveda še misliti ni. Z druge strani je pa zopet tako občevanje, ki ga imamo za zlo, nekoliko koristno. Tako imamo vsako leto srečo, da vpišemo nekoliko krstov, ki so jih podelili naši nekdanji gojenci. Nekateri gorečnejši, seveda je malo takih, poučujejo celo v krščanskem nauku dušice, ki so dobre volje, in jih vadijo raznih molitvic ter tako izdatno olajšujejo misijonarju delo.

Če se oziramo na splošne razmere, mora vsak, ki je poznal naš misijon pred desetimi leti, pa ga zdaj zopet pregleda, priznati, da prizadevanja misijonarjeva niso bila povsem brezuspešna. Kajpada še nismo tako srečni, da bi se mogli ponašati z izvrstnimi, gorečimi kristjani. Precej let in ne malo žrtev še bo treba, da se pokristjani ta divja in pusta pokrajina; a vseeno moramo biti hvaležni za majhne uspehe. Je pač malo delavcev za tako veliko polje, ki je še večinoma v celini. Res misijon sega čudovito daleč naokoli. Zdaj ravno trebimo tla in jih pripravljamo za obdelovanje, naši nasledniki bodo pa, tako upamo, želi sad in trud svojih prednikov. Štiri misijonarje so v teku par mescev premagali trudi in naperi; zdaj pa tam gori molijo za misijon, ki so ga tako ljubili, pa tudi za nas, ki smo prevzeli njih težavno nalogo. Zato ne izgubimo poguma, temveč zaupamo na Boga. Skrb za otroke nam ne brani, da neprestano oznanujemo veselo oznanilo zakrknjenim in nemarnim trdovratnejšem mnogoštevilnih vasi in sel naše pokrajine.

Mej letom opravlja svoj posel ob rekah zdaj en oče misijonar, zdaj drugi; pripeti se pa tudi neredkoma, da smo vsi trije na potu. Sploh je pa to res zelo potrebno, kajti po mnenju mnogih misijonarjev, ki so delovali po drugih postajah, je naš misijon ozir prebivalstva eden izmed najmenitnejših, morda celo najmenitnejši celega vikarijata. Vasi, v kojih oznanujemo sv. evangelij, so navadno razsejane ob bregovih rek. Naše potovanje se godi torej redoma v malem čolnu, za kar smo morali prej najema-

vati tuje veslarje. To je bilo seveda preveč za naše skromne denarnice; vrhutega so pa povzročili ti najemniki večkrat kake sitnosti in tožbe, vsled katerih je dobil naš poklic slab glas. Kako hitro so bili torej naši otroci dovolj razviti, smo odpravili poganke najemnike ter jih nadomestili s krščanskimi dečki. Ti se-

Zbor godcev v Malangi (Zapadna Afrika).

veda ljubijo tako nestalno, potovalno življenje, da le tuptam zopet vidijo svojo domačo vas. Mi pa porabimo to priliko, da jih privadimo misijonskega delovanja, saj so ravno v to poklicani, da bodo mogli kdaj vsaj pri umirajočih nadomestovati misijonarja.

(Konec sledi).

Kako je neki zamorski semeniščnik dosegel svoj poklic.

(Msgr. Streicher, apost. vikar severne Viktorija-Nianze.)

Viktor Ociepka, katerega je posinovil neki dober in pobožen rudar iz Poznanja, je bil pred letom sprejet med naše semeniške gojence; in od dne svojega vstopa pa do danes se vede vedno kot vzor pobožnosti, pridnosti in natančnosti. Celo med počitnicami, ko navadno še najboljši učenci nekoliko popustijo v marljivosti, ostane naš Viktor vedno nezpremenjen. Male naloge, ki se mu naložijo, izvrši z isto natančnostjo, kakor med šolskim letom, in vsako jutro pride v kapelico, da pred šesto sv. mašo opravi svoje kratko premišljevanje. Ko nas vabi zvonček k posebnemu izpraševanju vesti, tudi on gre pred Najsvetejše, da z nami opravi to pobožno vajo.

Zdaj pa moram še povedati, da ta dobri otrok ni pri svojih roditeljih, dočim so nas njegovi učenci zapustili že pred tremi tedni. Vsakdo pozna grozno spalno bolezen, in slišali ste že, kako pustoši otoke in morska pobrezja. Viktorjevi znanci in sorodniki živé pa razkropljeni na velikem otoku Sese, odkoder nam ga je kot novinca poslal preč. oče Bee, predstojnik ondotne naselbine. Nikakor bi torej ne bilo pametno, ga tja pošiljati na počitnice; pa tudi on sam je to uvidel ter možko prevzel to zatajevanje. Saj se še bo gotovo podala priložnost, da ga pošljemo k njegovi stari, krščeni materi; dotlej pa stanuje pri nas.

Naj bi požrtvovalni dobrotnik goreče molil za svojega posinovljenca, kajti upati je, da bo še kaj posebnega iz tega poklica. Naš gojenec je zdaj star 16 do 17 let, pa že 8 let je njegovo srce popolno posvečeno službi Gospodovi. Kolikor bolj se je razvijala njegova razumnost, toliko jasnejše se je javljalo njegovo stremljenje in hrepenenje. Nekega dne razkrije svoje srce preč. očetu Bee ter zatrjuje, da hoče postati duhovnik in nič drugega. Za poskušnjo ga pustimo čakati nekaj časa. Dober otrok čaka, pa vztraja pri svojem sklepu; a kako je prišel do tega sklepa? Potovanje v Kisubi, v naše ondotno malo semenišče, ga je pripravilo do tega. Otroci, ki so bili tam zbrani in ki jih oskrbujejo trije ali štirje očetje, so napravili nanj mogočen vtis. Vpraševal je svoje prijatelje, in ko zve, čemu je ta hiša, kaj se tam uči, kaj more postati, kdor jo zapusti, zahrepenelo je njegovo nedolžno srce, da bi tudi on smel vstopiti v malo semenišče. Začel je študirati; učil se je zemljepisja in računstva; odslej ni imel nikakega veselja več nad ribarenjem, kajti njegovo srce je bilo čisto kje drugje. Čez poltretje leto se je že smel lotiti sprejemne izkušnje, in listopada 1903. smo ga sprejeli med naše male, semeniške gojence. Naj bi še le

tudi naslednja leta tako dobro prestal kakor prva, pa ni dvoma, da postane duhovnik. — Res ima malo zveze teh par vrstic, a zanašam se, da mi dobrotniki našega semenišča gotovo oprostite nerodnost, saj vedo, kako težavno je tu ob ravniku pečati se z duševnim delom.

Sužnjev škapulir.

Povest iz črnega dela sveta. Od Aleksa Halk e. (Konec.)

Preubogi zamorci! Ne radujte se prerano! V trenutku, ko se umakne v vaših očeh smrtna pošast jasnim slikam, privede brezvestni kupčevalec s sužnji poveljnika križarke na kraj, kjer so bile nakopičene zaloge bombaža. Poveljnik in njegovo moštvo preiščejo blago; a premalo so se še seznanili z arabsko zvitostjo, dado se prevariti in so že namenjeni oditi. Že slišite, kako možje hitrih korakov odhajajo, in pri vsaki stopinji vam bolj in bolj gine upanje na rešitev — zdaj ste izgubljeni. Mučna smrt ali pa sužnost: to dvoje, drugo strašnejše od drugega, je vaša neizogibna usoda!

A čuj! Kaj je to?

Namah pridejo koraki zopet bliže — bliskoma in mej glasnim vriskanjem evropskega moštva se razvale kupi bombaža raz vaših glav; v zatuhle, vroče in temne ladjine prostore šineta sveži zrak in svetloba, in krik: »Prosti ste, prosti!« odmeva kakor nebeška godba v vaših osupnenih ušesih. Še en migljaj, in kopica rešilnih rok se vam stega nasproti, da vas spravijo na krov. Pogled na zvezane, z zobmi škripajoče Arabce vas oprostí zadnjih dvomov v tej nenadni, preveliki sreči.

A kako se je vse to naletelo? Ko so se Evropci, sleparsko prevarjeni, hoteli posloviti od zmagovitih Arabcev, uzre pri mesečnem svitu eden izmed krščanskih vojakov škapulir zamorskega mladeniča, ki je še vedno visel na kupu bombaža. To ga osupne; takoj se mu vzbudi sum, natihem in šeptaje ga razodene svojemu predstojniku. Na njegovo prošnjo se ta res vrne, veli sumljivo blago znova in skrbno preiskati; in kaj se je potem zgodilo, si čitatelj lahko misli. Izrazov veselja in sreče, s katerimi so ubogi zamorci pozdravljali svojo skoro čudežno rešitev, ni moč popisati. Celo tisti, ki so bili že obupali nad svojim življenjem, so se vzbudili k novemu življenju. Noč je potekla torej med veselim vriskanjem in radovanjem, kateremu so se pridružili tudi vzradoščeni Evropci, navdušeni vsled tako srečnega prigodka.

Le Arabci se niso radovali. Kajti zdaj so oni morali zavzeti temne ladjine spodnje prostore.

Brezvestni kupčevalec s sužnji, Osman, se je pa odtegnil sramotni kazni. Skočil je raz krova v morje, predno so ga mogli prijeti in zabraniti samomor. Valovi so ga zajeli, in mirno je vsplula ladja z oproščenimi sužnji nad grobom njihovega rablja. Začelo se je svitati.

In ko je šinilo solnce, nalik veliki goreči krogli, iz morja in so zažareli v njenih žarkih krasni, s palmovimi gozdovi posejani bregovi afriškega primorja, so se usidrale ladje ob obrežju. Oproščeni zamorci so takoj stopili na suho, in tisti, ki so bili že kristjani, so popadali na kolena ter polni hvaležnosti povzdignili svoje roke proti nebesom. Pavel, naš mali prijatelj, je pa s tresočo roko pritiskal na ustnice škapulir, ki so mu ga seveda kar hitro vrnili; in debele solze, prve, ki jih je potočil, odkar je postal mladenič, so mu kapale nanj, čiste kakor biserna rosa.

Oproščene sužnje so izročili še tisti dan bližnji misijon-ski postaji, kjer so skoro vsi prosili za vsprejem. Pavel se je pa pridružil oddelku misijonarjev, ki so ravno odhajali v no-tranjo Afriko. Že čez nekaj tednov srečno dospe do misijon-ske postaje belih očetov. In tu pripoveduje, v krogu misijo-narjev in gojencev sedeč, mater in dobrega o. Jožefa ob desni in levi, z ognjevito in navdušeno besedo oni dogodek, ki je tako krasno potrdil besede misijonarjeve: „*Marija pomaga!*“

== Popolni odpustki ==

za ude Klaverjeve družbe v mescu malem srpanu:

Dne 7. mal. srpana, na praznik predragocene Krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Dne 25. mal. srpana, na praznik sv. apostola Jakoba.

Pogoji: Vreden sprejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskovanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren urednik: Anton Slamič.

Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. do 30. aprila 1907.

Za afriške misijone: Preč. g. župnik Poljanec 4 K, po preč. g. župniku Trpin 20 K, po preč. g. župniku Podlipnik od Hribar 11 K, Helena Lotrič 1 K, Franc Nastron nabral 9 K, preč. g. prefekt Jožef Logar 10 K, Marija Drašček 2 K, Agata Škerl 2 K, Lorenc Rode 9 K, Ivana Dobrilla 1 K, Jenko Štefan 7 K, po Tereziji Zupan od Marije Urbajs 1 K, od Frančiške Golgunda 1 K, Franc Zuchiati 9 K, preč. g. kurat Kurinčič 1 K, po Marij Malle od Uršule Einspieler 32 vin, Jakob Malle 5 K, preč. g. Val. Klobus, župnik, 5 K, preč. g. župan Sila 4 K, Irza Proscenc 40 vin., M. Marin 10 vin., Marija Škerl 40 vin., Jera Proscenc 1 K 20 vin., preč. g. M. Sušnik 1 K.

Za sv. maše: Ana Wurzer 4 K, M. Šuman 2 K, po Tereziji Zupan od Franca F. . . 20 K, Helene Vidmar 1 K, Marije Frajle 3 K, Apolonija Kavčič 2 K, po Mariji Malle od Uršule Malle 6 K, Neimenovan 2 K, M. Hornböck 2 K, M. Malle 2 K.

Za stradajoče: Terezija Sluben nabrala 12 K, M. Gorjup nabrala 2 K 20 v, Uršula Kuehling nabrala 25 K 50 v.

Za gobovce: Preč. g. župnik Trpin 10 K.

Za odkup sužnjev in poganskih otrok: M. Skwarze nabrala za krščenca Jožefa in Viljema 20 K, in za dva poganska otroka, ki se naj krstita na ime Marija in Elizabeta ali Anton Padov. in Janez Skwarze 50 K 37 v.

Za kruh sv. Antona v Afriki: Ana Wurzer 2 K, M. Komac 50 v, po Ivani Pavlovčič 7 K, Martin Kot 3 K 60 v, Peter Čauš 2 K, Marija Vogel 5 K, po Mariji Brenčič od K. Zalolar 56 v, po preč. g. župniku Nagel 2 K, po Mariji Malle od Uršule Malle 1 K, več oseb 2 K, po Tereziji Zupan od M. Bucej 1 K, T. Jager 1 K, A. Hercog 1 K, preč. g. M. Sušnik 4 K, N. N. 2 K.

Za vinar sv. Petra Klaverja: Frančiška Končan 12 K 63 v, Ana Sernak 18 K 22 v, M. Gustincich 1 K, Ivana Barl 10 K 40 v, M. Malle 1 K 20 v, M. Brenčič 3 K 86 v, M. Bevc 8 K 6 v.

Za Sinove presv. Srca: M. Skwarze za nabrano suho sadje 16 K.

Za trapistovski misijon v Marianhilu: Gospa Kavčič za svoja krščenca zamorčka Gabriela in Mičiko 8 K.

Za družbo sv. Petra Klaverja. Povspeševalni prinosi: Preč g. Valentin Sitar 2 K, M. Gorjanc 2 K, Frančiška Demšar 5 K, Martin Kot 2 K, Jera Kot 2 K, Marija Udrih 2 K, preč. g. Ozvatič 2 K, preč. g. župnik Serajnik 2 K, Matija Kumprej 2 K, Mihael Kumprej 2 K, L. Štern 2 K, M. Uršič 2 K.

Skupna svota 410 K 52 v.

Najbolj božje med božjimi deli je, sodelovati za vzveličanje duš.

Prave apostolske zasluge in zagotovilo, da sodeluje za vzveličanje prav mnogo duš, si pridobi, kdor plačuje enega

katehista.

Misijonarji vedno bolj povdarjajo veliki pomen teh pomožnih misijonarjev, ki orjejo ledino za pravo misijonsko delovanje. Katehisti vodijo svoje sodeželane k misijonarjem in k pravi veri. Stroški za vzdrževanje katehistov res niso veliki, šest do devet kron potrebuje eden na mesec in za celo leto sedemdeset do sto kron.

Kaj naj pošiljamo misijonarjem?

Pred vsem naj se pošiljajo dobro ohranjeni, porabljeni, ne pa umazani, raztrgani ali zastareli predmeti. Naj se ne pozabi, da so potni stroški do Afrike zelo veliki, zlasti če leži dotična misijonska naselbina v notranjih, od morja zelo oddaljenih pokrajinah. Kdor torej pošlje misijonarjem kakšno staro neporabljivo reč, jim ne stori nikake usluge, marveč jim povzroči le stroškov in nepotrebnega truda. Družba sv. Petra Klaverja sprejema s hvaležnostjo vse darove v predmetih, jih urejuje in potem razpošilja na posamezne misijonske postaje in sicer raznim naselbinam različne predmete po njih potrebi. Tako prihrani dobrotnikom nekoliko stroškov in truda ter obenem prepreči, da bi se pošiljali misijonarjem kakšni nepotrebni predmeti.

Kateri predmeti so misijonarjem posebno koristni?

1. **Cerkvena oprava.** N. pr. tabernakel, sv. posode, svečniki, zvonovi itd., tabernakelni in svečniki če le mogoče iz kovine, ker lesene kmalu uničijo škodljivi termiti (živalice).

2. **Paramenti.** Iz lahke tkanine; iz svile — ne iz volne. Mašni plašči iz svile, deloma iz svile z lahko podstavo in s svilenimi trakovi obšiti.

3. **Cerkveno perilo** iz dobrega, če le mogoče lahkega platna.

4. **Nabožne reči.** Kipi če mogoče iz terakote, razpela vsake velikosti, svetinje, rožnivenci, škapulirji itd.

5. **Knjige:** Knjige z otroškimi slikami, zlasti iz živalskega življenja. Molitveniki in druge koristne knjige, ali še dobro ohranjene in izbrane. Znanstvene knjige, zlasti za v Evropi se nahajajoče misijonske hiše, knjige za kmetijstvo, rokodelstvo itd.

6. **Obleka.** Majhna pisana oblačila za otroke iz lahke tkanine ali iz volne, suknje, hlače, bluze za odrasle, zelo priprosto prirojene; raznovrstna obnošena oblačila, plašči, perilo, prti, ostanke razne tkanine in platna, tudi slamnati klobuki, obuvala itd.

7. **Zeli se tudi različnega muzikalnega orodja, raznega rokodelskega orodja; žebli, šivalno orodje, olupševalni predmeti, perle, gumbi, igrače, noži, zrcala, igle, škarje in drugi majhni predmeti.** Dalje tudi razne konserve v dobro zaprtih škatljah, knajpovski čaj, zdravila, razna semena itd.

Naj bi torej naši plemeniti dobrotniki te kratko navedene točke o misijonskih darovih vpoštevali. Seveda je naravno nemogoče, da bi se navedli vsi posamezni predmeti, kateri bi koristili našim misijonarjem; zato bo pa vsak dobrotnik vedel že iz vsakdanje skušnje, kaj bi še lahko koristilo in kaj ne.

Da bi se pošiljalo res veliko darov ubogim misijonarjem, ki vsega potrebujejo, in njim izročeni afrikanski zamorcem, iskreno prosim

„Družba sv. Petra Klaverja“,
Trst, via Fontanone 4.

S čim naj podpiramo misijone?

Sv. maše. Propaganda je podelila Klaverjevi družbi pravico sprejemati darove za sv. maše ter je pošiljati v Afriko misijonarjem. Da se pa z njimi res kaj pomaga misijonom, ne smejo biti darovi premajhni, in naj bi ne znašali vsaj pod 2 K ne.